

ετ-τερά, ἔν ἑρμάζαμο κἀνέ τσαιρό (ἄν ἤξερα πῶς θὰ πάρω
θερά, δὲν θὰ ὑπανδρεύουμουν ποτὲ) Ἀπουλ. Ἄν δὲν ἄρ-
μαστῇ κἀνένας, ἔν ἀνθρωπεύκει (δὲν γίνεται ἄνθρωπος, ἔνν.
μειρος τῆς κοινωνίας) Κύπρ. || Παροιμ. Τάζω τ' ἀμπέλια
σου γιὰ ν' ἄρμάσω τὰ παιδιὰ μου (ἐπὶ τοῦ ἀπατῶντος δι'
ἐπισχέσεων πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τ' ἀντρούγυνον π' ἄρμάσαμεν νὰ ζήσῃ νὰ γεράσῃ
αὐτόθ.

Ἡ μάνα σου μὲ τάζειν σῦκον, παστὸν τῷ ἀθάσι
γιὰ νὰ μυαλύνω γλήορα μαζί σου νὰ μ' ἄρμάσῃ
αὐτόθ.

Μάνα, νὰ τὴν ἄρμάσουμεν τὴν Ἀρετὴν ἔς τὰ ξένα
αὐτόθ.

Νὰ 'τουν ποῦ τὲς ἄρμάζουμουν τὲς ἀπητικὲς μου,
σὲ κάθε κάστρον ἔχ' ὀχτώ, ἔχω κι ὀχτώ ἔς τὴ Σκάλαν
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,592 (ἔκδ. RDaw-
kins) «ὁ ρὲ Τζάκ ἄρμασεν τὴν ἀδελφοτέκνην του (μὲ) τὸν
υἱὸν τοῦ πρίντζη τῆς Ἀντι(ο)χείας». Πβ. καὶ Θεοφάν. 460,4
(ἔκδ. Βόννης) «ἦν δὲ Ἡράκλειος ὀρμασάμενος Εὐδοκίαν
τὴν θυγατέρα Ρόγα τοῦ Ἀφρου».

ἄρμαθα ἢ, σύνηθ. ἄρμαδα Προπ. (Κύζ.) ραμάθα
Θράκ. (Σουφλ.) ραμάτα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθι ἄνευ σημ. μεγεθυντικῆς. Πβ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,74. Διὰ τὸ ἄρμάδα πβ. καὶ ἄρμάδι
παρὰ τὸ ἄρμαθι.

1) Συναρμολόγησις πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ἓνα
ὄρμον, ὄρμαθός σύνηθ.: Μιὰ ἄρμαθα κλειδιά-φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμάθα ἀπὸν νιούπκιες, κουσταντινά, μαχμουτιέδης
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀρμάθις ἀπίδια - μῆλα - καπνὸ Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) Φουρεῖ ἔς τοῦ λιμὸ τ'ς μιὰ ραμάθα χάντρις Σουφλ.
|| Ἄσμ.

Λαμποκοπάει τὸ φέσι της κι ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά της
κρεμοῦνται ἄρμάθες τὰ φλουριά κι ἄρμάθες οἱ ρουμπιέδες
Ἡπ.

Ἀρμάθιαζε ξαρμάθιαζε δώδεκ' ἄρμάθες κάνει
Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Συνών. ἄρμαθι 1, ἄρμαθι 1, ἄρ-
μαθός 1, *ἄρμαθου λλιά. 2) Σειρὰ χοροῦ Προπ. (Κύζ.)

ἄρμαθάρα ἢ, Ἀθῆν.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄρμαθὰ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Μέγας ὄρμαθός: Μιὰ ἄρμαθάρα κλειδιά - χάντρις κττ.

ἄρμαθαριά ἢ, Ἡπ. Μύκ. Σκῦρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.
ἄρματαριά Χίος.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθάρα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Μέγας ὄρμαθός Ἡπ. Μύκ. Σκῦρ. Σῦρ. Τῆν. Χίος κ.ά.:
Μιὰ ἄρμαθαριά κ'λοράτσα (κουλουράκια) Σκῦρ. Ἐνήβηκεν
ὁ Μισὲ Ζαννῆς ἔς τὴν κορ'φῇ [τοῦ πλάτανου], ὁ ἄλλος ἐπιά-
στηκε ἔς τὰ πόδια του, ὁ ἄλλος ἔς τὰ πόδια τ' ἄλλουνοῦ κ' ἔτσι
ἐγινῆκαν ὅλοι μιὰ ἄρμαθαριά (ἐκ παραδ.) Χίος. 2) Μεγάλη
σειρά, μέγας στοῖχος Χίος: Μιὰ ἄρματαριά ἀργάτες.

ἄρμαθερός ἐπίθ. Πελοπν. (Κόκκιν.) ἄρμαθερά τά,
Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

1) Ὁ εἰς ὄρμαθὸν συνηρημολογημένος Πελοπν. (Κόκ-
κιν.): Ἀρμαθερὸ σῦκο. 2) Ὁ παράγων καρπὸν κατάλλη-
λον δι' ὄρμαθόν, ἐπὶ συγκρᾶς Πελοπν. (Κόκκιν.): Ἀρμαθερὴ
σ'κρά. Συνών. ἄρμαθίος 2. Πβ. ἄρμαθίσιος.

3) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος σύκων Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

ἄρμαθήσιος ἐπίθ. Εὐβ. κ.ά. ἄρμαθήσιος Ἀθῆν. κ.ά.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθα ἢ ἄρμαθι ἢ ἄρμαθιά καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ κατάλληλος δι' ὄρμαθὸν ἔνθ' ἄν.: Σῦκο ἄρμαθήσιο
Εὐβ. Ἀρμαθήσα σῦκα Ἀθῆν.

ἄρμαθι τό, ὄρμαθ' Πόντ. (Κοτύωρ.) ἄρμαθιν
Πόντ. (Οἶν.) ἄρμόθιν Πόντ. (Κερασ.) ἄρμαθι Ἀνδρ.
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ. Κονίστρ.) Καπ. (Σινασσ.) Μύκ.
Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. Σκῦρ. Σῦρ. Χίος κ.ά. ἄρμαθι Πόντ.
(Ὁφ.) ἄρμαθ' Ἡπ. Λέσβ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ.)
Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄρμόθ' Πόντ. (Χαλδ.) ἄρμάδι
Εὐβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ὄρμαθιον ὑποκορ. τοῦ ὄρμα-
θός. Εἰς τὸ ἄρμόθιν ὑπείσθηθε τὸ συνδετικὸν φων. ο,
διότι ἢ λ. ἐνομίσθη ὡς σύνθετος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,244
καὶ 2,315. Διὰ τὸν τύπ. ἄρμάδι πβ. καὶ ἄρμάδα παρὰ
τὸ ἄρμαθα.

1) Ὁρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἐν' ἄρμαθι σῦκα Κάρυστ. Ἐποίκα
δέκα ἄρμαθὰ φασουλὰ (ἕκαμα δέκα ὄρμαθους χλωρῶν φασο-
λίων) Τραπ. Ἐναν ἄρμόθ' τζίρᾶ (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ.
Εἶδεν ἔς σὴν γούλαν ἄθε ὀλόερα ἔναν ἄρμαθ' μαργαριτάρᾶ (εἶχε
γῦρο εἰς τὸν λαιμόν του ἓνα ὄρμον μαργαριτῶν) Τραπ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμάθα 1. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ σει-
ράν, κατὰ γραμμὴν ὡς ὄρμαθός Χίος: Ἄσμ.

Ἀρμάθια ῥαμάθια τρέχανε τὰ γίδια ἔς τὴ μάντρα.

2) Φορτίον ἐκ κλάδων συνεσφιγμένων διὰ σχοινίου Λέσβ.

3) Ὁρμαθός ἐρινεῶν τὸν ὅποιον ἀναρτοῦν εἰς τὸ δέν-
δρον συκῆς κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ ἐρινασμοῦ Ἀνδρ.

Κατὰ πληθ. Ἀρμάθια τοπων. Κάσ.

ἄρμαθιά ἢ, ὄρμαθέα Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κοτύωρ.) οὔρμαθὰ Μακεδ. (Μελέν.) ὄρμαθὲ Δ. Κρήτ.
ὄρμαθιὰ Θράκ. (Μυριόφ.) γορμαθιὰ Χίος ἄρμαθιά
σύνηθ. ἄρμαθέα Αἴγιν. Μέγαρ. Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ.) ἄρματιὰ Μεγίστ. ἄρμαθικιὰ Χίος
(Καρδάμ.) ἄρμαχτιὰ Μακεδ. (Καταφύγ.) ἄρμασιὰ Κά-
λυμν. ἄρμασιὰ Κάλυμν. ἄρμαθιὰ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.
Χαλδ.) ἄρμαθιὰ Νίσυρ. ἄρμαθιὰ Θεσσ. (Καλαμπάκ.)
ῥορμαθιὰ Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥορμαθιὰ Θράκ. ῥορμαθιὰ
Θράκ. (Μυριόφ.) ῥπαθιὰ Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

1) Ὁρμαθός σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Χαλδ.): Μιὰ ἄρμαθιά κρεμμύδια - σκόρδα - σῦκα - φλωριά κττ.
σύνηθ. Ἀρμαθιὲς μαργαριτάρι Πελοπν. Δύο ἄρμαθέας μαρ-
γαριτάρᾶ Κοτύωρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρμάθα 1. β) Τὸ
πολὺ ὥριμον σῦκον Μακεδ. (Βλάστ.) 2) Τὸ νῆμα τὸ περι-
τυλισσόμενον ἐπὶ τῆς ἀτράκτου Χίος.

ἄρμαθιάζω, ὄρμαθιάζω Κρήτ. ὄρμαθᾶζω Πόντ.
(Κοτύωρ.) ἄρμαθιάζω κοιν. ἄρμαθιάζου βόρ. ἰδιώμ. καὶ
Τσακων. ἄρμαθιάζου Πελοπν. (Μάν.) ἄρμαθιάν-νου Λυκ.
(Λιβύσσ.) ἄρμαθᾶζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ.
Τραπ.) ἄρμαθᾶζω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἄρματιάζου
Μακεδ. ἄρμαθιάζω Κύπρ. ῥορμαθιάζω Θράκ (Σαρεκκλ.
Σκοπ.) ῥορμαθιάζου Θράκ. (Σουφλ.) ῥορμαθιάζω GHatzi-
dakakis Einleit. 74 ῥορμαθιάζ-ζω Σύμ. ῥορμαθικιάζω Ρόδ.
ρορμαθιάζω Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμαθιά. Πβ. καὶ μεσν. ὄρμαθίζω
παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. πινακοπώλης. Τὸ ἄρματιάζου
ἔχει τὸ τ ἀντὶ τοῦ θ κατὰ τὸ συνών. ραμματιάζω.

1) Συνεῖρω εἰς ὄρμαθόν, κάμνω ἄρμαθιά, ὄρμαθίζω
κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Ἀρμαθιάζω σκόρδα - σῦκα κοιν. Ἀρμαθιάζαμε τὰ

σοῦκα Μάν. Ἀρμοθάζω τζιρά (φουρνισμένα ἀπίδια) Χαλδ. Ἀρμαθάζω μαργαριτάρᾱ Κοτύωρ. Ἐρμαθάσα τὰ φασούλᾱ (ἀρμαθιασα κτλ.) Ὁφ. Τραπ. Ρομαθιάζει φλουράκια Σκοπ. Ρομαθιάζου τὸν καπνὸ Σουφλ. || Φρ. Εἶναι κόκκαλα ἀρμαθιασμένα (ἐπὶ τοῦ κατίσχνου) Ἡπ. Μοῦ τ' ἀρμαθιάσε ὅλα (μοῦ τὰ φόρτωσε ὅλα, ἀφήκε τὴν φροντίδα ὅλων εἰς ἐμέ) Πελοπν. (Αἰγιάλ.) || Παροιμ. Δὲν ἀρμαθιάζονται τὰ ψωμιά σὰν τὰ σῦκα (πρὸς ἀνόητον τὰ ἀδύνατα ἐπιδιώκοντα) Πελοπν. (Λακων.) || Ἄσμ.

... Καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
ἀρμαθιάζε ξαρμάθιαζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες κάνει,
τοιοὶ πέντε βάνει 'ς τὸ λαιμό, τοιοὶ τέσσερεις 'ς τὸ χέρι
Βιθυν.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος
κι ἀπάνου κόρη κάθονταν καὶ τὰ φλωριά ἀρμαθιάζει
ΣΖαμπελ. Ἄσμ. δημοτ. 748.

Ἐνα ἔνα παίρν' ὁ Χάρως κ' ὕστερα τοὺς ἀρμαθιάζει
Ρόδ. Συνών. ἀραδιάζω Α 2, *ἀρμαθουλλιάζω 1.

β) Βάλλω κατὰ σειράν, τοποθετῶ κατὰ τάξιν Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) κ.ά.: Ροθαθιάζω τοῖς κεραμίδες Μυριόφ. Ροθαθιάστηκαν ἑκατὸ ἄνθρωποι ἐκεῖ αὐτόθι. Ἀρμαθιάζονται τὰ κρούσταλλα (παρατάσσονται κατὰ γραμμὴν οἱ παγοκρύσταλλοι τῶν στεγῶν) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Οἱ νῆες ἀρμαθιαστήκα γ' ἐστέσα ἀὸ χορὸ Κρήτ. || Φρ. Ἀντρειωμένος ἔρχεται, ροῦπες ἀρμαθιαστήτε (εἰρων. ἐπὶ τοῦ κομπάζοντος ὅτι εἶναι γενναῖος. ροῦπες = δρῦες) Θράκ. || Ἄσμ.

Οἱ φτεῖρες ἐρμαθάγουνταν κ' ἐπ' ἔγ' ἄν' 'ς σοῦ Σουρβόγλου (οἱ ψεῖρες ἀρμαθιάζοντο καὶ ἐπ' ἄν' ἔγ' ἄν' εἰς τοῦ Σουρβόγλου. Σκωπτικὸν ἄσμ.) Τραπ. — Ποίημ.

Εἶν' ἀγριογίδα ποῦ περνοῦν γοργὰ κι ἀρμαθιασμένα,
μπροστὰ μπροστὰ πάει τὸ τραγὶ ὅπ' ὁδηγᾷ καὶ σέρνει
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,95. Συνών. ἀραδιάζω Α 1. γ) Συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτὸ πράγματα καὶ κάμνω δέμα, δεματιάζω Κρήτ. Πελοπν. (Δημητσάν.) κ.ά.: Πάω ν' ἀρμαθιάσω τὰ ξύλα νὰ τὰ κάμω τρακᾶ (φορτίον) Δημητσάν. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀρμαθιάζω, γίνομαι ὠριμος, ὠριμάζω (διὰ τὴν σημ. ταύτην ἰδ. ἀρμαθός 2) Κρήτ.

ἀρμαθιασμα τό, πολλαχ. ἀρμαθάσμαν Πόντ. (Τραπ.) ἀρμαθάγμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρμοθίαγμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ συνειρμὸς πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων εἰς ὄρμαθόν.

ἀρμαθιαστὰ ἐπίρρ. ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 97.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὡς ὄρμαθός. «Τὴν ἐσπέραν ταύτην ἐπῆρε τὴν γυναῖκα του τὴν Δελχαρὼ καὶ τὰ παιδιὰ του, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἐκράτει αὐτὸς ἀρμαθιαστὰ ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα, τρίτον ἔφερεν ὑπὸ τὴν μασχάλην, ἐν πενταμηνίτικον βρέφος ἐβύζαιεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ γυνὴ του».

ἀρμαθιαστός ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

Ὁ εἰς ὄρμαθόν συνειρμένος, ἀρμαθιασμένος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Οὐλοῦς τοιοὶ πρώτους τῷ Σφακιῷ δεμένους νὰ μοῦ φέρης,
νὰ μοῦ τοιοὶ πιάσης ζωδανούς, κι ἄν' ἐνα μὴ σκοτώσης,
διοτάγωνα κι ἀρμαθιαστοὺς ἐπ' ἄν' ἄποσώσης
Κρήτ. Συνών. ἀρμαθίος 1.

ἀρμαθιαστός ἐπίθ. Σίφν. κ.ά. ἀρμαθάστος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρμαθιαστός. Περὶ τῆς στερητικῆς

σημ. τοῦ ἀρκτικοῦ α ἐξ αἰτίας τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ἀ - στερητ. 2α.

Ὁ μὴ συνειρμένος εἰς ὄρμαθόν, ὁ μὴ ἀρμαθιασμένος: Τὰ φασούλᾱ ἀρμαθάστα εἶναι Τραπ.

ἀρμαθίος ἐπίθ. Εὔβ. (Κονίστρ.) ἀρμάδιος Εὔβ. (Ὁξύλιθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμαθιάζω.

1) Ὁ συνειρμένος εἰς ὄρμαθόν, ἀρμαθιασμένος ἔνθ' ἄν.: Σῦκα ἀρμάθια ἢ ἀπλῶς ἀρμάθια (εἶδος μικρῶν σῦκων εὐθετομένων εἰς ὄρμαθούς) Κονίστρ. Συνών. ἀρμαθιαστός. 2) Ὁ παράγων καρπὸν δυνάμενον νὰ εὐθετηθῇ εἰς ὄρμαθούς, ἐπὶ συκῆς Εὔβ. (Κονίστρ.): Ἀρμάθια σουτσά. Συνών. ἀρμαθερός 2.

ἀρμαθόδεμα τό, Λεξ. Δημητρ. ἀρμαθόδιμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμάθα καὶ δέμα.

Δέμα ἐξ ὄρμαθῶν φύλλων καπνοῦ.

***ἀρμαθόπουλλον** τό, ἀρμοθόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάθι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - πουλλον.

Μικρὸς ὄρμαθός: Ἐναν ἀρμοθόπον τζιρά (ἀπεξηραμμένα ἀγλάδια). Συνών. ἀρμαθούλλα.

ἀρμαθός ὁ, ὄρμαθός Ἀντικύθ. Κρήτ. ἀρμαθός Ἰκαρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὄρμαθός.

1) Ὁρμαθός συνήθως σῦκων Ἀντικύθ. Ἰκαρ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμάθα 1. 2) Τὸ πολὺ ὠριμον σῦκον (κατ' ἐπέκτασιν σημασιολογικὴν, τὸ τοσοῦτον δηλ. ὠριμον, ὥστε νὰ εἶναι πλέον κατάλληλον ν' ἀρμαθιασθῇ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,139) Κρήτ.

ἀρμαθοσυκῆ ἡ, Πελοπν. (Λογγ.) ἀρμαθοσ'κῆ Πελοπν. (Κόκκιν. Χατζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμάθα καὶ συκῆ.

Συκὴ παράγουσα σῦκα στρογγυλὰ καὶ πράσινα.

ἀρμαθόσυκο τό, Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Χατζ.) ἀρμαθόσυκο Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμάθα καὶ σῦκο.

Τὸ εἰς ὄρμαθόν συνειρμένον σῦκον.

ἀρμαθούλλα ἡ, Βιθυν. Ἡπ. (Τζουμέρκ.) κ.ά.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάθα ἢ ἀρμαθιά διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούλλα.

Μικρὸς ὄρμαθός ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀνάμεσα τρεῖς θάλασσες πύργος θεμελιωμένος,
νὰ κόρη μέσα κάθονταν καὶ τὰ φλουριά ἀρμαθιάζει,
ἀρμαθιάζε ξαρμάθιαζε ἐννῆς ἀρμαθοῦλλες φκειάνει,
τοιοὶ πέντε βάζει 'ς τὸ λαιμό, τοιοὶ τέσσερεις 'ς τὰ χέρια
Τζουμέρκ. Συνών. *ἀρμαθόπουλλον.

***ἀρμαθουλλιά** ἡ, ἀρμαθελλιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρμαθούλλι < ἀρμαθός.

Ὁρμαθός: Μιὰ ἀρμαθελλιά κρομμύδια. Ἡκαμε 'κεῖνος ὅλα τὰ κοντάλια μιὰ ἀρμαθελλιά καὶ τὰ πῆρε. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμάθα 1.

***ἀρμαθουλλιάζω**, ὄρμαθουλλιάζω Κρήτ. ἀρμαθελλιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀρμαθουλλιά.

1) Συνάπτω πολλὰ πράγματα εἰς ἓνα ὄρμαθόν. Συνών. ἀραδιάζω Α 2, ἀρμαθιάζω 1. β) Μέσ. συσσωρεύω τι πρὸς ἑμαυτόν: Ἡπιασε καὶ τ' ἀρμαθελλιάστηκε ὅλα τὰ

